

Sygn. akt II Ka 620/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	stażysta Renta Olędzka

po rozpoznaniu

w dniu 18 grudnia 2015 r.

sprawy **T. W.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 8 września 2015 r. sygn. akt II W 1825/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasada od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 80,00 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 620/15

UZASADNIENIE

T. W. został obwiniony o to, że w dniu 21 października 2014 r. około godz. 10.05 w Ż. na drodze publicznej ul. (...) na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym z ul. (...), pow. (...), woj. (...), oznaczonym znakiem pionowym C-12 „ruch okrężny” kierując samochodem marki O. (...) nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zastosował się do znaku pionowego A-7 „ustąp pierwszeństwa” i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu M. W., kierującemu pojazdem marki K. (...) nr rej. (...) zmuszając go do gwałtownego hamowania,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 08 września 2015 r., sygn. akt II W 1825/14:

I. obwinionego T. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 zł /dwieście/;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł /sto trzydzieści/ tytułem kosztów postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obwiniony. Z treści tej apelacji wynika, że zaskarżył to orzeczenie w całości i przede wszystkim zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego, w szczególności wiarygodność dowodów w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji. Skarżący powoływał się także na swoje wieloletnie doświadczenie jako kierowcy, podnosząc przy tym, iż dotychczas przestrzegał, jako kierowca zasady i przepisy ruchu drogowego zaś w jego przekonaniu przedmiotowe zdarzenie zostało przez funkcjonariuszy policji wymyślone dla uzyskania lepszych wyników w służbie.

Podnosząc powyższe obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Na rozprawie apelacyjnej obwiniony poparł swoją apelację i wniósł o uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Odwoławczego, szczegółowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, oraz motywów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazuje, iż podnoszone przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodny z obowiązującymi przepisami przeprowadził postępowanie w tej sprawie, przesłuchując bezpośrednio na rozprawie zarówno obwinionego, jak też pozostałych bezpośrednich świadków tego zdarzenia drogowego oraz ujawnił pozostałe materiały dowodowe.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku bezspornie wynika, że Sąd Rejonowy wyrokując w tej sprawie rozważał i oceniał wszystkie zebrane w sprawie dowody i nie pominął żadnego z nich. Argumenty tej oceny, wbrew twierdzeniom apelującego są logiczne, przekonujące i dlatego zyskały pełną akceptację Sądu Odwoławczego.

Nie sposób zgodzić się w szczególności z zarzutem skarżącego obwinionego, iż sąd nieprawidłowo ocenił zeznania świadków: G. F. i M. W., uznając je za wiarygodne, a także wyjaśnienia obwinionego i zeznania świadka D. J. (1) – pozbawiając je w zasadniczej części przymiotu wiarygodności.

Przekonywujący, w ocenie Sądu Okręgowego, jest argument Sądu I instancji, że funkcjonariusze policji mają obowiązek reagować na wszystkie przypadki naruszenia obowiązujących norm prawnych, byleby czynili to zgodnie z obowiązującymi przepisami. Do obowiązków tychże funkcjonariuszy należy m.in. reagowanie na nieprawidłowe zachowanie kierujących pojazdami i nie można im z tego tytułu czynić zarzutów. Nieuzasadnione jest także czynienie zarzutu poddawania kierowców badaniom na ich trzeźwość i w żadnej mierze nie można takich działań traktować jako próby oczerniania obwinionego. Sąd Odwoławczy nie znalazł jakichkolwiek dowodów potwierdzających twierdzenia obwinionego, iż skierowanie przez Policję wniosku o ukaranie obwinionego na podstawie dowodów w postaci zeznań tychże policjantów było bezpodstawne, a policjanci ci zatrzymali obwinionego jedynie z chęci uzyskania lepszych wyników w służbie m.in. poprzez podniesienie liczby wystawionych przez siebie mandatów. W tym miejscu podkreślić należy, iż w/w funkcjonariusze nie pracują w tzw. „drogówce” i nie są rozliczani z ilości wystawianych mandatów, a ponadto nie bez znaczenia jest fakt, że policjanci ci nie znali wcześniej obwinionego, nie mieli z nim jakichkolwiek konfliktów i tym samym trudno im przypisać chęć bezpodstawnego obciążania przez nich obwinionego w postaci kierowania przeciwko niemu wniosku o ukaranie za wykroczenie drogowe. Ponadto zważyć należy, że policjanci nie narażaliby się świadomie na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań wiedząc przy tym, że przeciwko ich twierdzeniom mogłyby świadczyć inne wiarygodne dowody. Sąd Okręgowy procedując w innych, podobnych sprawach z terenu okręgu garwolińskiego nie stwierdził przypadków gromadzenia przez funkcjonariuszy policji fałszywych dowodów, zmierzając jedynie w celu poprawienia swojej dobrej statystyki służbowej. Analizując treści zeznań tych świadków Sąd Okręgowy nie doszukał się jakichkolwiek przesłanek, które podważyłyby ich wiarygodność.

Zeznania te są jasne, pełne i wzajemnie się uzupełniają, a także korespondują z innymi dowodami ujawnionymi na rozprawie, a w szczególności z treścią notatki urzędowej z dnia 21.10.2014r.

Sąd Odwoławczy podzielił również argumenty Sądu I instancji dotyczące oceny zeznań D. J. (1) i wyjaśnień obwinionego. Zgodzić się przede wszystkim trzeba z argumentem tego sądu, iż z uwagi na zajmowane przez D. J. (1) miejsce w samochodzie i związane z tym ograniczone pole widzenia, uniemożliwiły jej prawidłowe zaobserwowanie momentu zbliżania się samochodu policyjnego do miejsca wjazdu na rondo przez obwinionego. Również podnoszone przez obwinionego informacje, iż w przeszłości był instruktorem nauki jazdy w wojsku, nie przesądza o prawidłowości kierowania przez niego samochodem w momencie popełnienia tego wykroczenia.

Sąd Okręgowy nie znalazł więc podstaw do podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny tych dowodów, a takich argumentów nie dostarczył również obwiniony w swoim środku odwoławczym. Podnoszone przez obwinionego zarzuty są ogólnikowe i nie zawierają żadnych konkretnych okoliczności, które mogłyby pozwolić na zweryfikowanie zasadności wyroku.

W tej sytuacji wobec braku podstaw do podważenia tej oceny, Sąd Okręgowy uznał, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tej sprawie zarówno w zakresie winy obwinionego, jak też wymierzonej wobec niego za to wykroczenie kary było prawidłowe i sprawiedliwe.

Z tych też względów i na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze przed Sądem II instancji, orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk. Na kwotę 80 złotych składa się 30 złotych opłaty oraz 50 złotych zryczałtowanych wydatków za postępowanie drugoinstancyjne, których wysokość wynika z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 15.10.2001 r., Nr 118, poz. 1269).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.